

Svētku, paražu un tradīciju diena

Ievads

Katrai valstij, katrai tautai, katrai etniskajai grupai ir savas paražas, tradīcijas un svētki.

Tradīcijas ir doktrīnu, leģendu, vēstures faktu un citu liecību nodošana no paaudzes paaudzē. Tradīcijas bieži vien ir raksturīgas kādai cilvēku grupai, tautai, etniskajai grupai vai valsts iedzīvotājiem.

Svētki attiecas uz svinībām saistībā ar kādu konkrētu notikumu, festivālu, piemiņas pasākumu, reliģiskiem svētkiem u. c. Paražas ir līdzīgas tradīcijām, jo tās attiecas uz praksi, ko ievēro vairums cilvēku, un kas nostiprināta ar paražām.

Tradīcijas, paražas un svinības norāda uz kādas cilvēku grupas identitātes pamatu, neatkarīgi no tā, vai tā ir reliģiska grupa, etniskā grupa vai valsts iedzīvotāji. Tās attiecas uz īpašiem svētkiem, rituāliem, paražām, ieražām un praksi, kas tiek nodotas no paaudzes paaudzē. Dažas no tām ir ieguvušas tādu nozīmi, ka tās ir atzītas valsts līmenī un iekļautas kalendārā. Citas ir atzinis UNESCO, un tās ir iekļautas UNESCO nemateriālā kultūras mantojuma sarakstā.

Šīs darbnīcas mērķis ir sniegt ieskatu katras valsts paražās, tradīcijās un svētkos. Tas ir aicinājums atklāt, atvērties citiem, citām kultūrām, tradīcijām, rituāliem utt., elementiem, kas atbilst valsts, cilvēku grupas un etniskās piederības identitātei...

Atklājot valsti caur tās tradīcijām, izglītojamie varēs:

- iegūt skaidrāku priekšstatu par valsti;
- veidot labāku izpratni par svešzemju paražām un tradīcijām;
- atvērt savu prātu citiem;
- izmantot savu radošumu.

Nepieciešamie materiāli

Tāfele ar lipekļiem vai tāfele ar magnētiem.

Fotogrāfijas, kas atspoguļo tradīcijas, paražas un svētkus.

Balts papīrs ar pildspalvu, marķieri, krāsaini zīmuļi, šķēres, līme, kartons...

Instrukcija

Šī darbnīca ir paredzēta, lai audzēkņi varētu izprast dažādus svētkus, tradīcijas vai paražas, kā arī dekonstruēt aizspriedumus.

1) Izveidojiet atbalstošu darba vidi:

Sadaliet savu klasi vismaz 3 grupās. Ja vēlaties, varat izveidot vairāk grupu, taču tas prasīs vairāk materiālu.

2) Piešķiriet katrai grupai dažādas jūsu savāktās fotogrāfijas. Viena grupa nodarbosies ar tradīciju, paražu vai svētkiem.

3) Sniedziet norādījumus:

Izskaidrojiet saviem skolēniem aktivitāti:

Katrai grupai ir pieejamas vairākas fotogrāfijas, kas atspoguļo tradīciju, paražu vai svētkus. Katrai grupai būs jānorāda:

- pasākuma veids (tradīcija, paraža, svētki);
- konteksts;
- prezentētās aktivitātes;
- nozīme.

Katrai grupai, pamatojoties uz fotogrāfijām, pieredzi un zināšanām, jā sagatavo īsa prezentācija.

4) Restitūcija:

Katra grupa prezentēs dažādus attēlus un paskaidros, ko tie, viņuprāt, attēlo. Pārējās grupas var iebilst, ja tās nepiekrīt izteiktajam priekšlikumam.

Lai pabeigtu atgriezenisko saiti, skolotājs sniegs pareizās atbildes visai grupai, sīkāk izskaidrojot saturu.

5) Interpretācija:

Lūdziet skolēnus uzzīmēt savu tikko dzirdētā interpretāciju. Katram jauniešim jāizveido zīmējums, teksts vai priekšmets, kas atgādina par paražām, svētkiem un tradīcijām, pie kurām viņš ir strādājis.

Mērķis ir, lai varētu savākt darbus un izlikt tos, piemēram, klasē.

Visa vingrinājuma laikā ir svarīgi panākt, lai jaunieši izturētos viens pret otru ar cieņu. Nevilcinieties dekonstruēt aizspriedumus.

Piemēri no Eiropas un citām valstīm

Grieķija

Grieķu Ziemassvētki un Jaunais gads

Grieķi mīl ģimenes kopā sanākšanas, tradīcijas, gardus ēdienus un pareizticīgo kristiešu rituālus. Grieķi (Grieķijā) rotā ne tikai Ziemassvētku eglītes, bet arī laivas. Ziemassvētku svinēšana Grieķijā oficiāli ilgst 14 dienas. Sākot ar Ziemassvētku vakaru un beidzot ar Epifānijas dienu (6. janvārī) ar

'Lielo ūdens svētību'. Saskaņā ar Gregora kalendāru grieķu pareizticīgā baznīca svin Ziemassvētkus 25. decembrī. Grieķi visā pasaulē apmeklē grieķu pareizticīgo baznīcu Ziemassvētku vakarā uz 2 stundu liturģiju. Ziemassvētki grieķiem nav tik svarīgi kā pareizticīgo Lieldienas.

Kourabjedes and Melomakarona Ziemassvētku cepumi

When December arrives, Greek homes begin to be filled with the amazing aroma of cinnamon, cloves, nutmeg, honey, walnuts and more. Greek housewives compete to see who will bake the best Kourabjedes and Melomakarona Christmas cookies for the holiday season. Greek housewives will send cookies to family and relatives homes along with other sweets. The main ingredients of *melomakarona* and *kourabjedes* are oil, honey, cinnamon, walnuts, cloves, egg, butter, orange zest which are Greece's most famous food products. Even though today these honey cookies are connected with Christmas time, in ancient times Greeks would eat them as an everyday dessert.

Kad pienāk decembris, grieķu mājas piepilda kanēļa, krustnagliņu, muskatrieksta, medus, valriekstu un citu aromāti. Grieķu mājsaimnieces sacenšas, kurš izceps labākos Kourabjedes un Melomakarona Ziemassvētku cepumus svētku sezonai. Grieķu mājsaimnieces kopā ar citiem saldumiem sūtīs šos cepumus uz radu mājām. Melomakarona un kourabjedes galvenās sastāvdaļas ir eļļa, medus, kanēlis, valrieksti, krustnagliņas, olas, sviests, apelsīna miziņa, kas ir tipiski Grieķijas pārtikas produkti. Lai arī mūsdienās šie medus cepumi ir saistīti ar Ziemassvētku laiku, senatnē grieķi tos ēda kā ikdienas desertu.

Kourabjedes and Melomakarona / Adobe stock images

"Hristopsomo" Kristus maize

Hristopsomo (Kristus maize) ir apaļš klaips, kas ir Ziemassvētku tradīcija Grieķijā. Hristopsomo aizsākumi meklējami Osmaņu laikmetā un joprojām ir daļa no tradicionālās svētku maltītes, kas ir grieķu Ziemassvētku tradīciju galvenais elements. Lai gan rotājumi atšķiras atkarībā no atrašanās vietas un ir pielāgoti, lai attēlotu mājas dzīvi un darbu, katra Hristopsomo centrā ir mīklas krusts, kā arī mandeles un rieksti, kas izkaisīti, lai simbolizētu labklājību. Maizei ir simboliska nozīme – ienest mājsaimniecībā auglīgu gadu. Hristopsomo tiek pasniegts Ziemassvētku vakarā un Ziemassvētku dienā.

Christopsomo - Greek Christmas Bread / Wikimedia commons

Vasilopita

Vasilopita, kas tulkojumā nozīmē Svētā Bazila pīrāgs, ir tradicionāls Jaungada dienas deserts. Katras Vasilopitas iekšpusē ir paslēpta monēta; ģimenes galva sagriež pīrāgu gabalos, un tiek uzskatīts, ka to, kurš monētu atklāj, gaida plaukstošs gads. Šī prakse izriet no leģendas, ka Kapadokijas pilsoņi vāca naudu un rotaslietas, lai samaksātu nodokli reģiona despotiskajam prefektam. Svētais Bazils spēja pārliecināt prefektu atbrīvot vietējos iedzīvotājus no viņu vērtslietu nodošanas. Tā kā viņi nezināja, kā preces atdot attiecīgajiem īpašniekiem, ciema iedzīvotāji ņēma vērā Svētā Bazila ieteikumu un izcepa mazus pīrāgus. Rotaslietas un nauda pēc tam brīnumainā kārtā tika ievietoti pīrāgos, un katrs saņēma savas personīgās vērtslietas.

Wikipedia School vasilopita / Wikimedia Commons

Laivas dekorēšana Grieķijā

Pirmo reizi Ziemassvētku eglīšu rotāšanas tradīcija tika ieviesta Grieķijā 1833. gadā. Bavārijas princis Otto, kurš tajā laikā valdīja valstī (1832-1862), izrotāja pirmo Ziemassvētku eglī savā pilī Nafplio Peloponēsā. Pēc vēsturnieku domām, Ziemassvētku eglītes nākamajās desmitgadēs bija redzamas tikai augstākās sabiedrības mājās. Tradīcija kļuva populāra tikai pēc Otrā pasaules kara. Pirms tam grieķu ģimenēm bija daudz raksturīgāk izrotāt nelielu laivu. Izgaismotā laiva simbolizē mīlestību un cieņu pret jūru, kā arī cerības uz atkalredzēšanos ar jūrnikiem, jo Grieķija ir jūrniecības valsts.

"Kalada" - grieķu Ziemassvētku dziesmas

Ziemassvētkos mājas durvju zvani Grieķijā sāk zvanīt jau pulksten 7:00 no rīta. Bērni, kas tur rokās muzikālus trīsstūrus, gaida atļauju, lai verandā (kaladā) sāktu dziedāt tradicionālās Ziemassvētku dziesmas. Grieķu Ziemassvētku dziesmas sākas ar Kristus dzimšanas stāstu, pēc tam pāriet uz slavēšanu par mājsaimniecību un cilvēkiem, kas tur dzīvo, un beidzas ar bērnu vēlmi pēc simboliskas dāvanas. Mājas saimniece papildus dāsnai skaidras naudas dzeramnaudai bieži sniedz bērniem saldu kārumu, piemēram, melomakarono vai kourabjie cepumu.

Triangles / Adobe stock photos

Epifānija "Ūdens svētīšana"

Epifānija (6. janvāris), kas Grieķijā pazīstama arī kā Teofānija vai Ta Fota (kas nozīmē "gaismas"), piemin Svētā Jāņa Kristītāja Jēzus kristīšanu pie Jordānas upes. Pēc dievišķās liturģijas priesteri veic ūdens svētīšanu. Priesteri iemet krustu jūrā, upē vai ezerā, un vīriešu grupa ienirst ūdenī, lai to atgūtu. Tiek norādīts, ka tas, kurš pirmais atradīs krustu, tiks svētīts uz gadu un ūdens pēc ceremonijas ir attīrīts.

Epiphany / Adobe stock photos

Liieldienas Grieķijā

Liieldienu brīvdienas Grieķijā ir saistītas ar gavēņa laiku, kas sākas uzreiz pēc karnevāla svētkiem “Tirajā” pirmsdienā, ko parasti pavada ārā, ģimenes un draugi dodas uz laukiem, lidina papīra pūķus un sāk gavēni ar bagātīgu Tīras pirmsdienas maltīti.

Ir dažas īpašas tradīcijas, kas saistītas ar 40 dienu gavēņa periodu līdz grieķu Liieldienām. Lielākā daļa grieķu ir pareizticīgie. Reliģija un tradīcijas Grieķijā nosaka, ka gavēņa laikam ir jāilgst 40 dienas un jāietver atturēšanās no jebkādiem dzīvnieku izcelsmes produktiem. Saskaņā ar gavēņa tradīcijām ir jāatturas no visu blakusproduktu un dzīvnieku ar asinīm ēšanas. Tas ietver zivis, govīs, vistas, cūkas, jēra gaļu, tītaru, olas, piena produktus utt. Jāizvairās arī no alkohola un olīveļļas. Tas, kas ir palicis pāri, ir uzturs, kurā ir daudz augu pārtikas, piemēram, pākšaugi, graudaugi, dārzeņi, augļi, rieksti un sēklas. Šī tradīcija aizsākās Jūdu kristiešiem un pēc tam Bizantijā. Ebreju tautai bija tabu ēst gaļu un līdz ar to sarkanās asinis. Šī stingrā badošanās perioda racionālais iemesls ir tāds, ka ķermenim un garam ir jāattīrās, lai Liieldienu dienā pieņemtu kopību, lai svinētu Kristus augšāmcelšanos no mirušajiem. Gavēņa nozīme ir arī pareizticīgajiem kristiešiem paklausīt Dievam un cīnīties pret velnu.

Liieldienas jeb grieķu valodā Pasha ir vissvarīgākie pareizticīgo baznīcas reliģiskie svētki, kas atzīmē Kristus augšāmcelšanos un cilvēces atdzimšanas iespēju. Daudzas no Grieķijā Liieldienās piekoptajām paražām radās ļoti tālā pagātnē un vēlāk tika pielāgotas, kristietībai izplatoties, iegūstot reliģisku nozīmi.

Nedēļa pirms Liieldienu svētdienas - “Svētā nedēļa” - ir tradīciju pilna.

Svētā ceturtdiena

Gatavošanās Liieldienām sākas Klusajā (vai Lielajā) Ceturtdienā. Šajā laikā tiek cepta tradicionālā Liieldienu maize coureki un olas tiek krāsotas sarkanā krāsā, lai attēlotu Kristus asinis. Sarkanās olas jau no seniem laikiem bijušas dzīvības atjaunotnes simbols, nesot vēsti par uzvaru pār nāvi.

Pagājušajos laikos māņticība pārauga paražās. Tie ietver pirmās sarkanās olas novietošanu pie mājas ikonostāzes (vietas, kur tiek rādītas ikonas), lai atvairītu ļaunumu. Tas ietvēra arī mazu jēru galvu un muguru marķēšanu ar sarkanu krāsu, lai tos aizsargātu. Lielās ceturtdienas vakarā dievkalpojumos tiek simboliski attēlota krustā sišana, un sākas sēru laiks. Daudzos ciemos un pilsētās sievietes visu nakti sēdēs baznīcā tradicionālās sērās.

*Red easter egg / Adobe stock images***Lielā piektdiena**

Nedēļas svētākā diena ir Svētā (vai Lielā) piektdiena. Tā ir sēru diena, nevis darba diena. Tā ir arī vienīgā diena gadā, kad Dievišķā liturģija netiek lasīta. Karogi tiek izkārti pusmastā un baznīcu zvani skan visu dienu lēnā, sērīgā tonī.

Daudzi dievbijīgi cilvēki negatavo Lielajā piektdienā. Ja tā ir, tradicionālie ēdieni ir vienkārši un tikai tie, kurus var vārīt ūdenī (nevis eļļā) un garšot ar etiķi. Pupiņas vai plānas zupas, piemēram, tahinosoupa (zupa, kas pagatavota ar tahini), ir diezgan izplatīta. Tradicionāli sievietes un bērni ņem ziedus uz baznīcu, lai izrotātu Epitaphio (simbolisko Kristus zārku). Tā ir diena, kurā tiek apraudāta Kristus nāve.

Zārks ir grezni izrotāts ar ziediem, un tajā ir Kristus tēls. Dievkalpojuma laikā to nes uz ticīgo pleciem gājienā, kas ved cauri kopienai līdz kapsētai un atpakaļ. Draudzes locekļi seko, nesot sveces.

Lielā sestdiena

Svētajā (vai Lielajā) sestdienā Mūžīgo liesmu ar militāro lidmašīnu atved uz Grieķiju un izdala gaidošajiem priesteriem, kuri to nes uz savām vietējām baznīcām. Pasākums vienmēr tiek pārraidīts televīzijā, un, ja draud slikti laikapstākļi vai kavēšanās, visa valsts satraucas, līdz liesma droši ierodas.

Lielās sestdienas rītā sākas gatavošanās nākamās dienas Lieldienu svētkiem. Tiek gatavoti ēdieni, kurus var pagatavot iepriekš. Tiek gatavota tradicionālā magiricas zupa, kurā izmantoti cepamā jēra orgāni un zarnas. Tā tiks ēsta pēc pusnakts dievkalpojuma. Pusnakts augšāmcelšanās dievkalpojums ir pasākums, kurā piedalās visi, kas spēj, arī bērni. Katram cilvēkam ir balta svece, kas tiek izmantota tikai šim dievkalpojumam.

Īpašās sveces, kas tiek gatavotas Lieldienām, sauc par labatha (lah-BAH-thah). Tās bieži bērniem dāvina vecāki vai krustvecāki. Lai gan pati svece parasti ir balta, to var grezni izrotāt ar iecienītiem bērnu varoņiem vai stāstu grāmatu varoņiem. Sveces var būt līdz metru garas.

Ļaužu pūļi ir tik lieli, ka cilvēki gaida arī ārā pie baznīcas. Īsi pirms pusnakts tiek nodzēstas visas gaismas un baznīcas iedegas tikai mūžīgā liesma uz altāra.

Kad pulkstenis paiet pusnaktij, priesteris sauc "Christos Anesti" (khree-STOHSS ah-NES-tee, "Kristus ir augšāmcēlies") un nodod liesmu (augšāmcelšanās gaismu) tuvākajiem. Pēc tam liesma tiek nodota no cilvēka uz cilvēku, un nepaiet ilgs laiks, kamēr baznīca un pagalmi iemirdzas mirgojošā sveču gaismā.

Nakts gaisu piepilda bizantiešu dziedājumi "Christos Anesti" un "fili tis Agapis" ("Agapes skūpstis"). Draugi un kaimiņi apmainās ar "Christos Anesti", lai viens otram vēlētu labu. Atbildot uz to, viņi sacīs "Alithos Anesti" (ah-lee-THOHSS ah-NES-tee, "patiesi, Viņš ir augšāmcēlies") vai "Alithinos o Kyrios" (ah-lee-thee-NOHSS o KEE-ree-yohss, "patiesi ir Tas Kungs").

Tiklīdz tiek izsaukts "Christos Anesti", baznīcas zvani sāk priecīgi zvanīt bez pārtraukuma. Kuģi ostās visā Grieķijā pievienojas, skatot taurēs, lielās ēkās tiek izgaismoti prožektoru, notiek uguņošana.

*HolySaturdayGospel.jpg / Wikimedia commons***Tradicionālā maltīte**

Mūžīgo liesmu ir ierasts nest mājās un izmantot, lai uz durvju rāmja dūmos izveidotu krusta zīmi. Dūmu krusts tur tiek atstāts visu gadu, simbolizējot, ka Augšāmcelšanās gaisma ir svētījusi māju. Sveces tiek izmantotas ikonu sveču iedegšanai un tiek liktas uz galda pusnakts maltītei. Skats, kā simtiem sveču liesmu tajā naktī pārvietojas no baznīcām uz mājām, ir patiešām skaists.

Kad esat mājās, visi pulcējas pie galda, lai ieturētu tradicionālu maltīti, lai pārtrauktu gavēni. Tas ietver magirica zupu, coureki (saldo maizi) un sarkanās olas, kas tika pagatavotas agrāk. Pirms olas tiek ēstas, notiek olu kaijas, ko sauc par tsougrisma. Turot savu olu, tu piesit ar galu pret pretinieka olas galu, mēģinot to sasist. Tā ir spēle, kas patīk gan bērniem, gan pieaugušajiem. Olas bieži tiek gatavotas ļoti lielos daudzumos, jo spēle turpināsies nākamajā dienā ar vēl vairāk draugiem un ģimeni.

Lieldienu svētdiena

Lieldienu svētdienā galvenā uzmanība tiek pievērsta tradicionālajiem grieķu Lieldienu ēdieniem. Rītausmā (vai agrāk) tiek iedarbināti iesmi un iekurti grili. Parasti galvenā dienas atrakcija ir vesels cepts jērs vai kaza (kazlēns), kas attēlo Dieva Jēru. Tomēr daudzi dod priekšroku cepeškrāsnī un uz plīts gatavotiem jēra vai kazas ēdieniem.

Uzkodas, piemēram, grieķu olīvas un dzadziki (gurķu jogurta mērce), tiek pasniegtas, lai viesi varētu baudīt, vērojot, kā jēra gaļa gatavojas uz iesma. Krāsnis ir piepildītas ar tradicionālām piedevām, piemēram, patates fournou (kartupeļi, kas grauzdēti ar citrusaugļiem un oregano) un spanakotyropita (spinātu un siera pīrāgs).

Tiek dzerti lieliski grieķu vīni, ouzo un citi dzērieni. Gatavošanās maltītei pārtop par svētku svinībām pat pirms ēšanas sākuma. Maltīte ir ilgstoša lieta, kas bieži ilgst līdz naktij, dažreiz līdz pat četrām stundām.

Roasted lamb / Adobe stock images

Otrās Lieldienas

Vēl viena valsts brīvdiena, Lieldienu pirmdiena ir diena, kad lietas jārisina lēni. Tā var būt ikdienišķāka, taču tā noteikti ir diena, kas piepildīta ar gardiem pārpalikumiem un atpūtu no svinībām.

Dzamales - karnevāla festivāls Joanninā

Joannina ir viena no četrām Ipiros pilsētām. Tā ir aprīņa galvaspilsēta un dzīvīga pilsēta ar vairāk nekā 100 000 iedzīvotāju. Šī rosīgā un draudzīgā pilsēta atrodas 475 m augstumā, lauksaimniecības līdzenumu ar labības un tabakas kultūrām vidū.

Pilsēta ir aizraujoša, ideāla atpūtai visa gada garumā. Joanninā ir viss; nozīmīgi arheoloģiskie apskates objekti; ezers un tā vidū neliela sala, ko ieskauj kalni; intensīva nakts dzīve; un izsmalcināta tradicionālā virtuve. Joanninā joprojām ir bruģētas ielas un interesanta arhitektūra, kur Austrumi satiekas ar neoklasicisma stilu. Ziemā teritorija parasti ir apsnigusi. Pavasarī notiek krāsu dzīres, savukārt vasarā ezers ir ideāli piemērots laivu braucieniem un salas apmeklējumiem. Tomēr ārkārtīgi valdzinošais šajā pilsētā ir Dzamales festivāls, lai svinētu karnevālu.

Dzamales ir paraža, kas cēlusies no Turcijas okupācijas laika un katru gadu karnevālā atdzimst skaistajā Joanninā! Tas sākas Tirini svētdienas vakarā ar liela uguns iedegšanu katrā Joanninas apkaimē un turpinās ap liesmām līdz "Tīrās pirmsdienas" rītam ar dejām, dziesmām, daudz kārumiem un siltu pupiņu zupu. Šī paraža ir zināmā mērā... konkurētspējīga, jo katrā apkaimē cenšas būt labākā Dzamala! Kopumā vairāk nekā 60 Joanīnas apkaimes sacenšas, kurā izdosies nosvinēt visvairāk Dzamalās! Gatavošanās sākas trīs dienas pirms pašiem svētkiem, lai koksne nonāktu katrā apkārtē un tiktu atbilstoši novietota, lai izveidotu milzīgu ugunskuru. Ap dzamalēm pēc paražas tiek sarīkots liels mielasts visas nakts garumā ar dejām, vīnu un siltu pupiņu zupu. Masku meistari dejo ap uguni, dubultās un trīs rindās līdz pat agrai rīta stundai. Katrai Jonīnas apkaimē un katram Joanninas ciemam ir sava Dzamala. Populārākās dzamales ir Karavatia, pils, Lakomata, Platanakia un Loutsa. Tomēr visvairāk apmeklētāju un vietējos iedzīvotājus piesaista ugunskurs pilī, kur no agras pēcpusdienas līdz vēlai naktij jaunieši sākumā dejo tradicionālo deju pavadībā, bet vēlāk šo teritoriju pārvērš par āra klubu. Vārds dzamala paliek neinterpretēts. Daži apgalvo, ka tā ir Arvanitiki (albāņu izcelsmes Grieķijas iedzīvotāji) izcelsmes, savukārt citi uzskata, ka tā ir turku izcelsmes.

Jamales fire / Adobe stock images

Francija

14 of July / Adobe stock images

Lai gan 14. jūlijs parasti tiek saistīts ar Bastīlijas ieņemšanu 1789. gadā, patiesībā tas ir 1790. gada 14. jūlijs, Fête de la Fédération, ko Francijā oficiāli piemin vairāk nekā gadsimtu.

Šis festivāls piemin Bastīlijas vētru un tautas sacelšanos 1789. gada 14. jūlijā jeb "brīvības atmodu"

(Viktors Igo), kas simbolizē absolūtās monarhijas beigas. Taču tajā tiek pieminēta arī pirmā nacionālā un plaši atzītā Federācijas diena 1790. gada 14. jūlijā: pēdējā lielā nacionālās vienotības demonstrācija, prieka uzliesmojums starp “Lielo baiļu” un smagāko revolūcijas periodu. Bastīlijas vētra ir galvenais Francijas revolūcijas notikums. Patiešām, 1789. gada 14. jūlijā cilvēki sacēlās, lai gāztu monarhiju pēc ekonomiskās krīzes, ko izraisīja tā laika sliktās ražas un finanšu problēmas.

14. jūlijs kļuva par valsts svētku dienu 1880. gadā. Šajos svētkos galvenā vieta tika atvēlēta armijai ar militārajām parādām Francijas un Parīzes simboliskajās vietās. Mūsdienās parāde notiek Elizejas laukos.

French celebration / Adobe stock images

Lielākajās Francijas pilsētās notiek nakts šovs ar uguņošanu. Precīzāk, tas ir skaņas un gaismas pirotehniskais šovs. Galvaspilsētā uguņošana notiek Eifeļa torņa apkārtnē.

French celebration / Adobe stock images

Vietējā līmenī, pilsētās un ciemos, ugunsdzēsēji rīko populāru balli 14. jūlija vakarā. Šīs balles piedāvā iemītniekiem jautrības un baudas mirkli. Katrs reģions iesaista šīs tradīcijas atzīmēšanā tradicionālās vietējās mūzikas grupas vai pūtēju orķestri (Bandas Francijas dienvidos).

Latvija

Jāņi

Kad diena ir visgarākā un nakts visīsākā, vasaras saulgriežos latvieši svin Līgo vakaru (23.06.) un Jāņu dienu (24.06.), uzturoties nomodā pie ugunskuriem vai augstu stabos paceltām degošām mucām.

Kad 12. gadsimtā Baltijas jūras krastā ieradās vācu krustneši, viņus pārsteidza ap ugunskuriem notiekošo svētku apmēri Jāņu naktī. Agrāk svētki notika gada garākajā dienā un īsākajā naktī, 21. jūnijā. Latvijas kristianizācija pārcēla Jāņu dienu uz 24. jūniju, Svētā Jāņa dienu.

Latviešu zemnieku kalendārā Jāņi iezīmē pirmo siena pīšanu un seko astronomiskās vasaras sākumam. Tradīcijās ietilpst pavasara darbu noslēgšana, ravēšana, puķu dobju kopšana, tautasdziesmu mācīšanās, mājas uzkopšana, īpaša Jāņu siera gatavošana saules diska formā, alus brūvēšana, pīrāgu cepšana un iepriekšējā dienā pirms svētkiem – lauku sētas izrotāšana ar bērzu zariem, ziedu pušķiem, vītņēm, ozola zariem un vainagiem.

No sezonālajiem senlatviešu svētkiem vasaras saulgriežos vispilnīgāk ir saglabājušās tradicionālās aktivitātes, kas ietver gatavošanos lielajai dienai. Reliģijas zinātnieki Jāņus saista ar saules kultiem un auglības rituāliem. Bērzu zari un ziedi, specifisku, maģisku augu vākšana, dejas un seksuālā simbolika tautasdziesmās skaidri iezīmē festivāla erotisko saturu.

Līgo vakarā ugunskurus iekur un dedzina no saulrieta līdz nākamajam rītam. Šī prakse atspoguļo pārliecību, ka ugunsgrēku gaisma pāries uz nākamo Saules gadu. Tiek uzskatīts, ka lēkšana pār uguni nākamajam gadam nesīs vislabāko veiksmi un labklājību.

Dziedāšanai svētkos ir galvenā vieta. Jāņi ir latviešu iemīļotākie svētki. Līgo svētki ir pazīstami arī kā Zāļu diena, jo īsā vasara ar dažādiem augiem ir pašā ziedēšanas virsotnē.

Jānis bija populārākais latviešu personvārds gandrīz 100 gadus (1918-2000). Līgo vakarā visi, ko sauc par Jāni, nēsā vainagu no ozola lapām, savukārt sievietes un meitenes nēsā vainagus no ziediem, zālēm un augiem.

Tradicionālie vainagi no ziediem, augiem un ozola lapām

Foto: Latvijas Etnogrāfiskais brīvdabas muzejs

Jāņu uguns un rotājumi no augiem

Foto: Latvijas institūts

Ziemassvētki

Ziemas saulgrieži, ko sauc par Ziemassvētkiem, tiek svinēti gada visīsākajā dienā un garākajā naktī. Gadsimtu gaitā senās pagānu tradīcijas ir sajaukušās ar kristīgajām tradīcijām.

Ziemassvētku vakaru sauc arī par Bluķa nakti (Yule Night), kad cilvēki ripināja baļķi no vienas saimniecības uz otru un galu galā to sadedzināja. Ziemassvētku baļķa sadedzināšana simbolizē jauna Saules gada sākumu un pašu Sauli.

Citas Ziemas saulgriežu tradīcijas ir pirts apmeklēšana, deviņu kārtu maltīte, kas nodrošina veiksmīgu nākamo gadu, ģērbšanās īpašos tērpos (iet budēļos, ņekatās, čigānos), zīlēšana un dāvanu pasniegšana.

Eglei ir īpaša loma; tā nāk no senču dzīvības koka, kas tika ievests mājā. Ar tās zariem ļaudis maigi pērti, lai būtu svētība, vitalitāte, veselība. Egle ir saistīta arī ar uguni un gaismas maģiju, apvienojot divas mūsu senču tradīcijas – dzīvā zara un uguns svētību.

Visā pasaulē, tāpat kā citas Ziemassvētku tradīcijas, arī egles rotāšana ir saistīta ar pagāniskiem ziemas saulgriežu rituāliem. Ne vienmēr tika izrotāta egle - mūsu senči mājā ienesa arī kadiķa zarus.

Rīga ir atzīta par pirmās Ziemassvētku egles dzimteni, kas tika uzstādīta un izrotāta jau 1510. gadā. Taču egle kā katras ģimenes galvenā Ziemassvētku rota Latvijā tika ieviesta 20. gadsimta sākumā.

Pirmās eglītes tika izrotātas ar vienkāršām un skaistām ēdamām lietām – ar miltiem pārkaisītiem riekstiem, āboliem, cukura kubiņiem un piparkūkām. Tika izmantoti arī sarkanos diegos ietīti čiekuri,

papīra puķes un priežu šinas. Kā egles zaru rotājumi izmantoti krāsaini pavedieni, salmiņi, putnu olas, augļi, dārzeni, skaidas un kaltēti ziedi.

Īpaši populārs bija rotājums bija puzurs. Tas tika izgatavots no savērtiem salmiem, kas tika bagātināti ar citiem rotājumiem, piemēram, krāsainiem audumiem vai putnu spalvām. Mājas rotāja arī kartupelis, kurā bija iesprausti salmi. Tādu veidojumu sauca par sauli (saulīti). Rotājumus visbiežāk veidojuši bērni, kas ielikuši savu mīlestību un bērna sirds tīrību. Tāpēc šādiem darbiem bija īpaša enerģija.

Viens no teju obligātajiem Ziemassvētku galda ēdieniem ir pelēkie zirņi (pelēkie zirņi) ar speķi. Pelēko zirņu audzēšanas tradīcijas Latvijā aizsākās 18. gadsimtā. Zirņi, mieži un pupas ilgu laiku bija uztura pamatelementi, un tie saglabāja savu nozīmi līdz kartupeļu ieviešanai 19. gadsimtā. Mūsdienās tūrisma ceļvežos pelēkie zirņi ar speķi tiek dēvēti par īpaši latvisku ēdienu, ko vērts nogaršot. Latvijas lielie pelēkie zirņi Eiropas aizsargāto cilmes vietas nosaukumu (PDO) sarakstā iekļauti kopš 2015. gada.

Bluķa vilkšana

Photo: Ethnographic Open-Air Museum of Latvia

Ķekatas (iešana budējos, čigānos),

Foto: Latvijas Etnogrāfiskais brīvdabas muzejs

Pelēkie zirņi

Foto: Latvijas Etnogrāfiskais brīvdabas muzejs

Ziemas saulgriežu rotājumi saule (kreisajā pusē) un puzurs (labajā pusē)

Foto: Latvijas Etnogrāfiskais brīvdabas muzejs

Polija

Andrzejki (Svētā Andreja diena)

“Poļiem ir arī unikāls veids, kā svinēt Andreja dienu (30. novembrī, lai gan svētki var sākties 29. novembra vakarā). Svinības ietver dažādas zīlēšanas spēles, tostarp sveces vaska ieliešanu caur atslēgas caurumu aukstā ūdenī, lai izveidotu vaska figūriņu, kuras formu pēc tam izmanto nākotnes pareģošanai. Notikuma atslēga ir tradīcija paredzēt laulību iespējamību ar uzjautriņošu apavu sacīksti, kurā ikviens telpā esošais novelk kurpes un noliek tās pāri grīdai, vienu pāri pēc otra, sākot no sienas, kas atrodas vistālāk no durvīm. Pirmais apavu pāris, kas pārkāpj sliekšni, īpašniekam nozīmē kāzu zvanus.” <https://theculturetrip.com/europe/poland/articles/7-traditions-only-poles-can-understand/>

Old key / Adobe stock images

Śmigus-Dyngus: Polija Nacionālā ūdens cīņu diena (Slapjā pirmdiena, Dingus diena)

Tā ir poļu Lieldienu pirmdienas tradīcija, kas īsumā paredz, ka cilvēki viens otru apmētā lielu daudzumu ūdens. Tradīcija, visticamāk, aizsākās 14. gadsimtā, taču, iespējams, tai ir arī pirmskristietības izcelsme, kas saistīta ar marta ekvinokciju un pavasara atnākšanu – ūdens ir dzīvības un atjaunotnes simbols. Līdzīgas tradīcijas ir sastopamas visā Centrāleiropā un Austrumeiropā, piemēram, Поливаний понеділок (laistīšanas pirmdiena) Ukrainā, Oblévačka Čehijā, Oblievačka Slovākijā un Vízbevető Ungārijā. Tā ir pazīstama arī kā “Dingus diena” poļu kopienās ārpus Polijas.

Šodien Śmigus-Dyngus ir pārvērtusies par pilnvērtīgu nacionālo ūdens cīņu. Tas attiecas ne tikai uz jauniem zēniem un meitenēm. Tas var iesaistīt jebkuru. Jūs varat būt tikai nevainīgs garāmgājējs, bet arī jūs varētu būt izmirkuši no galvas līdz kājām. Śmigus-Dyngus ir kļuvis par atrakciju visiem: ūdens pistoles, ūdens pudeles, ūdens baloni no augšas. Jūs nekad nezināt, no kurienes nāks ūdens! Dažos gadījumos ir zināms, ka svētkos pievienojas pat ugunsdzēsēju mašīnas. <http>

Water fight / Adobe stock images://culture.pl/en/article/smigus-dyngus-polands-national-water-fight-day

Marzannas slīcināšana

Pirmajā pavasara dienā poļi atzīmē ziemas aiziešanu (vai aiziešanu) ar "Marzannas slīcināšanu" (un dažreiz arī degšanu). Šī tradīcija sakņojas slāvu pagānu pirmskristietības upurēšanas rituālos.

Marzanna ir poļu vārds slāvu dievietei, kas saistīta ar nāvi, ziemu un dabu.

Lelle Marzanna tradicionāli ir izgatavota no salmiem un balta audekla un dekorēta ar krāsainām lentēm. Vietējie iedzīvotāji veido lelli, izmantojot salmus, vecus apģērbus un pat aksesuārus, piemēram, lakatu. Pēc tam viņi burtiski iemet "ziemu" ezerā vai upē, lai noslīcinātu. Prakse ir simboliska

CULTURA
UNIVERSALIS

ziemas aizsūtīšanai un dabas sagatavošanai pavasarim un tās atdzimšanai. Bieži gājienu pavada dziedāšana vai senu pantiņu skaitīšana: “Marzanna, Marzanna, peldi pāri jūrām. Lai zied puķes, un lauki kļūst zaļi. Marzannas tradīcija joprojām ir populāra dažās Polijas daļās, galvenokārt laukos. <https://culture.pl/en/article/7-confusing-polish-customs>; <https://www.trafalgar.com/real-word/7-unique-polish-traditions/>

20120324T174345 – Geocaching / Wikimedia commons

1. Prezentācija un diskusija par 3 izvēlētām tradīcijām un svētkiem Polijā (Andrzejski, Śmingus-Dyngus, The drowning of Marzanna)

2. Tradīciju un svētku apgūšana

Skolēnu sadalīšana grupās

Grupas uzdevumi:

- Iepazīstiniet ar izvēlētu poļu tradīciju un svinēšanu ar dramaturģijas palīdzību (skolēni spēlē drāmu, un citi bērni uzmin, kas tā ir par tradīciju un kas ir parādīts)

- Skolēni sagatavo plakātu, kas reklamē kādu no poļu tradīcijām un svētkiem, ja tie notiktu viņu reģionā un kultūrā. Viņi sagatavo attēlu un vadlīnijas dalībniekiem – kas viņiem jāsatgavo, kā jāgērbjas, kas jāņem līdzi.

- Skolēni raksta uzaicinājumu uz poļu svētkiem – viņiem jāapskata šādi jautājumi: “kuru uzaicināsi, kā mudināsi piedalīties? Kas tev būs visinteresantākais? Kāpēc ir vērts iepazīt citu valstu paražas un tradīcijas?”

3. Ar individuālajām tradīcijām saistītie uzdevumi

a. Andreja diena

Uzdevums: uzraksti savu pareģojumu nākamajam gadam. Izveidojiet attēlu, kas atveido šo pareģojumu kā sapni. Ko tu vēlētos piepildīties? Par ko tu sapņo?

b. Dingus diena

Jautājums pārdomām: vai jūs savā kultūrā zināt līdzīgu spēli Dingus? Kas jums patīk šajā tradīcijā?

c. Marzannas noslikšana

Uzdevums: izveidojiet savu Marzannu, izmantojot skolotāja sagatavotos materiālus (dzēšpapīrs, krāsains papīrs, audums, šķēres, līmlente, auklas) (uzdevums var būt individuāls vai grupās)

– Kāpēc ir vērts atvadīties no ziemas un sagaidīt pavasari? Ko tas nozīmē?

Spānija

Reyes Magos (Karaļa diena)

Karaļa dienas jeb Día de los Reyes Magos svinēšana sākas dienu iepriekš, 5. janvārī. Pilsētās visā Spānijā notiek parādes. Trīs karaļi - Melhiors, Kaspars un Baltazars, ar fanfarām. Alkojā Alikantē parāde notiek vissenāk, kopš 1885. gada. Parādei ejot garām, skatītājiem tiek mesti saldumi. Trīs ķēniņi vai gudrie nes dāvanas bērniem, kamēr viņi guļ naktī uz 5. datumu. Bērni atstāj kurpes, lai karaļi noliktu savas dāvanas.

Dia de reyes / Adobe stock images

Gatavojoties Karaļu dienai, bērni raksta vēstules karaļiem un atstāj ēdienu un dzērienus trim apmeklētājiem un viņu kamieļiem. Saskaņā ar tradīciju bērni, kuri ir bijuši labi, saņem dāvanas, bet tie, kas nav bijuši labi, saņem ogles (konfektes no cukura, kas izskatās pēc oglēm).

6. janvāris ir valsts svētki un diena, kad pulcējas kopā ar ģimeni, lai atvērtu dāvanas un dalītu maltīti. Ir tradicionāla kūka, ko sauc par Roscón de Reyes — tā ir apaļa salda maize, kas ir papildināta ar cukuru, žāvētiem augļiem un vainagu un dažreiz pildīta ar krēmu. Salduma iekšpusē ir paslēpta figūra (karalis vai jebkura cita figūra) un pupa. Ikviens, kurš iegūst figūru savā gabalā, saņem kroni un tiks uzskatīts par šīs dienas karali vai karalieni. Personai, kura saņem pupiņu, ir jāmaksā par kūku.

Roscon de Reyes / Adobe stock images

Diada de Sant Jordi (Svētā Jura diena)

Sant Jordi jeb Svētais Džordžs ir Katalonijas patrons, un Diada de Sant Jordi, Svētā Jura diena, ir svinīgs pasākums, kas gadu gaitā ir kļuvis par Katalonijas kultūras svētkiem, ko raksturo grāmatas un rozes.

Festa de Sant Jordi visā Katalonijā notiek 23. aprīlī, dienā, kad nomira Svētais Džordžs. Viņš bija pakļauts Romas imperatora Diokletiāna pavēlei un atteicās pakļauties pavēlei vajāt kristiešus, tāpēc viņš tika spīdināts un viņam tika nocirsta galva. Ļoti drīz viņu sāka cienīt kā mocekli, un par viņu sāka kļūt fantastiski stāsti.

Leģenda par Svēto Juri skaidro, ka sen Monblānā (Taragonā) pilsētas iedzīvotājus biedējis mežonīgs pūķis, kas spējis saindēt gaisu un nogalināt ar elpu. Iedzīvotāji, nobijušies un noguruši no pūķa postījumiem un nedarbiem, nolēma viņu nomierināt, katru dienu pabarojot vienu cilvēku, kas pēc nejaušības principa tiks izvēlēts izlozē. Pēc vairākām dienām nelaimīgā loze tika princesei. Kad princese izgāja no mājām un devās pretī pūķim, Juris, tērpies mirdzošās bruņās un jāgot uz balta zirga, pēkšņi parādījās, lai viņu glābtu. Svētais Džordžs pacēla zobenu un nodūra pūķi, beidzot atbrīvojot princesi un pilsoņus no šī satricinājuma. No pūķa asinīm izauga rožu krūms ar sarkanākajām rozēm, kādas jebkad bija redzētas. Svētais Juris, tagad varonis, noplūka rozi un piedāvāja to princesei.

Svētā Jura kults viduslaikos izplatījās visā Katalonijas zemēs, lai gan viņš tika cienīts jau 8. gadsimtā. Un kopš 1456. gada viņš ir Katalonijas patrons.

Green dragon with knight / Adobe stock images

Svētku diena lielākā vai mazākā mērā tiek svinēta kopš 16. gadsimta, bet līdz ar 19. gadsimta politisko un kultūras kustību, kas pazīstama kā Renaixença, uzplaukumā kļuva par visizcilāko pilsonisko, kultūras un patriotisko dienu Barselonā un Katalonijā. .

Svētku dienu saistība ar grāmatām var izsekot 20. gadsimta 20. gados, kad Visents Klavels i Andrē, rakstnieks no Valensijas un izdevniecības Cervantes direktors, ierosināja organizēt festivālu, lai Katalonijā popularizētu grāmatas Barcelona Oficial del Llibre un Gremi d'Editors i Llibreters — attiecīgi Barcelonas Oficiālā Grāmatu palātai un Izdevēju un Grāmatirgotāju gildei. Viņi izvēlējās 1927. gada 7. oktobri, lai organizētu šo pasākumu.

1929. gadā Barselonā notikušās starptautiskās izstādes laikā grāmatu tirgotāji nolēma ielās ierīkot standus, lai prezentētu savus jaunus izdevumus un mudinātu lasīt. Iniciatīva bija tik veiksmīga, ka viņi nolēma mainīt datumu un noteikt 23. aprīli par Grāmatu dienu, jo tieši šajā dienā nomira divi literatūras vēstures izcilākie vārdi: Servantes un Šekspīrs.

Šo katalāņu svētku ietekme bija tik nozīmīga, ko 1995. gadā UNESCO Ģenerālā asambleja to pasludināja par Pasaules grāmatu un autortiesību dienu.

Mūsdienās 23. aprīlī tiek svinēti gan svētā Jordi, gan svētās Jordinas svētki, kas apliecina, ka ziedi ir lieliska dāvana gan vīriešiem, gan sievietēm un ka sievietes nav jāglābj bruņiniekam.

Alžīrija

YENNAYER (Berberu Jaunais gads)

Berberu izmantotajā agrārajā kalendārā svinības apzīmē Amazigh Jauno gadu. Parasti tas notiek katra gada 12. janvārī. 2022. gadā mēs nosvinējam 2972. gadu.

Yannayer svinības aizsākās 950. gadā pirms mūsu ēras, kad berberu karalis Čačnaks I tika iecelts Ēģiptes faraona amatā. Yannayer tiek svinēta arī citviet pasaulē, piemēram, Kanāriju salās, jo salas pamatiedzīvotāji ir berberi, kurus sauc par guančiem (berberu valodā Igwancien), kas ir vienīgie berberi, kas nav kļuvuši par musulmaņiem.

Yennayer iezīmē arī sezonas maiņu. Patiešām, šī sezona liecina par ziemei paredzēto krājumu beigām.

Vārds Yennayer cēlies no divu berberu vārdu sastāva: yan, kas nozīmē "viens" un ayyur, kas nozīmē "mēnesis", tāpēc Yennayer nozīmē "pirmais mēnesis".

Tradicionāli Alžīrijā Vecgada vakarā šim notikumam tiek gatavots tradicionāls ēdiens, proti, kuskuss un dažreiz pat berkoukes (makaroni lielu kuskusa graudu veidā, kam pievienoti dārzeņi un gaļa). Kas attiecas uz gaļu, tā ir mājputnu gaļa vai sarkanā gaļa, kazlēnu vai aitas gaļa, kas tiek godināta. Tiek gatavotas arī tradicionālās pankūkas, ko sauc par "bahrir" un "s'fenj". Uz galda tiek izklāti kaltēti augļi, mandeles, žāvētas vīģes un visādi saldumi, parasti kopā ar labu piparmētru tēju.

Lai novēlētu viens otram laimīgu jauno gadu, alžīrieši parasti saka "Assegas Ameggaz", kas nozīmē "Laimīgu Jauno gadu" Amazigh.

Alžīrieši ļoti interesējas par šo festivālu, jo tas vienmēr ir bijis Alžīrijas kultūras sastāvdaļa. Dažas ģimenes ievēro ļoti specifiskus rituālus. Viens no uzskatiem ir tāds, ka bērna matu griešana ir kā vienlaikus koka apgriešana, lai tas labāk augtu.

Kabilijas reģionā ir acīmredzams, ka svētki ir ļoti folkloriski. Sievietes valkā savas tradicionālās drēbes, un mājās bieži skan berberu dziesmas, kas piešķiršai dienai ļoti svinīgu nokrāsu. Tomēr fakts paliek fakts, ka citas Alžīrijas pilsētas svin Jennajeru tikpat svinīgi.

Video: <https://youtu.be/RIXio8kcsYA>

Eid al-Fitr

Eid al-Fitr (عيد الفطر, gavēņa laušanas svētki) ir musulmaņu svētki, kas atzīmē gavēņa pārtraukšanu Ramadāna mēnesī. To svin Shawwal mēneša pirmajā dienā.

Lai gan Eid ir kopīgi svētki visiem musulmaņiem visā pasaulē, tie netiek svinēti visur vienlaikus. Atšķirība ir viena vai divas dienas dažādās valstīs. Tomēr tas joprojām ir vienprātīgs simbols daudzu grūtību uzvarai visa mēneša garumā.

Palīdzības priekšvakarā visas alžīriešu ģimenes gatavo dažādas tradicionālās kūkas. Tieši ar šīm pašām kūkām tiek uzņemta pirmā rīta kafija pēc ilga badošanās mēneša. Kūkas, dāvanas, drēbes, lielākā daļa alžīriešu ģimeņu dara visu iespējamo, lai šīs divas dienas padarītu par svētkiem lieliem un maziem.

Dienā alžīrieši apciemo savas ģimenes, līdz nesot pilnas kastes ar iepriekšējā dienā pagatavotajām kūkām, un nereti nāk ārā ar tikpat pilnu kasti kā atvestā! Notiek mazo saldumu apmaiņa, kas tiks ēsti vairākas dienas pēc Eid.

Turklāt Eid lūgšana notiek agrā rītā mošejās. Tās īpatnība ir reliģiska dziesma pirms lūgšanas.

Citi alžīriešu paradumi šajos svētkos ir iegādāties jaunas drēbes, galvenokārt bērniem. Viņi arī dod viņiem dāvanas, dažreiz pat nedaudz naudas, lai iepriecinātu mazos.

Tiem, kam aizsaulē aizgājis tuvinieks, tā ir arī iespēja apmeklēt viņa kapu, šādā veidā svētkos iekļaujot mirušos.

Katru gadu Reliģisko lietu ministrija un Wakfs piešķir arī pabalstu, ko sauc par "Zakat el-Fitr". Šogad Alžīrijā Zakat ir noteikts 120 DA vienai personai. To piešķir Ramadāna mēneša beigās.

Visbeidzot, šajā dienā cilvēki viens otram novēl "Aid Mubarak" vai "Saha Aidek", kas Alžīrijā ir izplatītāks un vienkārši nozīmē "laimīgu palīdzību". Daži cilvēki savām vēlmēm pievieno tipisku alžīriešu frāzi "Taâydou bel eou el Hna", lai viens otram novēlētu "laimīgus un veselīgus palīdzības svētkus".

Tādējādi Eid ir festivāls, bet tas joprojām ir ļoti izteikts ar dievbijību, laipnību un garīgumu, un tas ir turpinājums tam, ko simbolizē Ramadāns.

Eid al-Fitr / Adobe stock images

Eid al-Fitr / Adobe stock images

Sebeiba

Sebiba 3 Algeria / Wikimedia Commons

Sebeiba ir liels tuaregu festivāls, kas tiek organizēts Džanetas reģionā Alžīrijas dienvidaustrumos. Tā ir tipiska tuaregu pasaules cilšu ceremonija. Katru gadu vairāk nekā 3 tūkstošgades El Achoura festivāla laikā dažādas Tassili N'Ajjer tuaregu ciltis ir pulcējušās Džanetas oāzē, lai svinētu miera līgumu S'biba, iemūžinot tradīciju, kas aizsākusies pirms vairākiem tūkstošiem gadu.

Djanet oāzes gudrie nosaka Sebeibas datumu.

CULTURA
UNIVERSALIS

Gatavošanās Sebeibai ilgst 8 dienas. Tā ir iespēja organizēt šo festivālu visos tā aspektos: koris, deja, ritms un balss. Tā ir īsta apmācība, lai sasniegtu vispilnīgāko harmoniju.

Sievietes, tērpušās savās izcilākajās rotaslietās, dzied tuaregu dziesmas, kamēr vīrieši gērbjas tradicionālajos tērpos un karo bez asinīm. Saskaņā ar kara dziesmām viņi izaicina viens otru, un spriedze pieaug, bet viņi nekad nesaduras.

Viņi svin samierināšanos starp nomadu tautām, paziņojot par Mozus uzvaru pār faraona armijām un viņa nāvi.

Video : <https://youtu.be/1D7ldP6oBhc>